

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Roberti, Abbatis Cistertiensis Ordinis, in Anglia. Ex ea, quæ optima fide apud Surium extat. Migravit ex hac vita anno Domini 1159.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

longo exilio reuocata est. Quo tempore celeberrimum illud Concilium œcumenicum Cōstantinopolitanum, sacratissimas sancti viri huius reliquias, è Cucuso, maxima cum celebritate transferendas decreuit. Ibi tum videre licuit ingentem populi frequentiam, ad eam translationis solennitatem confluentem; præsertim cum tanti tamque eximij Patres qui Concilio præfuerant, ipsi per se id muneris obirent; & eum honorem sanctissimi viri corpori deferrent; quod quidem reconditum fuit in ecclesia Macedoniæ nuper ablato; quorum sæuitia læpius pulsus, & quater exilio mulctatus, grauissima passus fuerat.

Celeberrima reliquiarum eius translatio.

VITA S. ROBERTI, ABBATIS Cisterciensis Ordinis, in Anglia. Ex ea, quæ optima fide apud Surium extat. Migravit ex hac vita anno Domini 1159.

C. Baron. in not. mart. rom.

7. Iunii

Robertus optima indole puer, ex Eboracensi prouincia oriundus, literis & pietate ab infantia imbutus. propter morum probitatem, adulta iam ætate, animarum curæ in ecclesia quadam præfectus est. Sed cum periculofum admodum illud regimen sibi esse prudenter intellexeret eo protinus abdicato, monasticæ disciplinæ in Vitebiensi cœnobio sese tradidit. Per id tempus Richardus Prior monasterij S. Mariæ Eboracensis, locum quendam à Turstino Archiepiscopo accepit, ut in eo Cisterciensium mores (qui præcipua quadam sanctitatis opinione florebant) vitamque æmularetur. Præstitit hoc egregiè; prorsus ut nocte dieque in laboribus versaretur, & in summa vitæ asperitate, pro-

Monasticæ institutionis.

propter conscientia puritatem, incredibili sanè gaudio exultaret. Ijs vitæ spiritualis delicijs captus Robertus, eâdem in sodalitatem, summa Abbatis sui voluntate, concessit; in qua annis admodum quinque exactis, tantam sanctitatis apud omnes opinionem consecutus est, vt nobilis quidam, in Northûbria regione, amplissima, possessione eû inuitauerit, vt nouum monasterium ibidem exstrueret, suisque precibus mala cûcta profligaret. Paruit ille, & Abbas loci illius constitutus, tanta cura ac sollicitudine pro commissi sibi gregis salute inuigilabat, vt cælitus quandoque vocem audiret, preces suas à Deo exauditas esse.

Creatur
Abbas.

Dæmonis
malignos
conatus im-
pedit.

Porro quàm grata ea sollicitudo, quâ pro omnium salute gerebat, Deo fuerit, non erit abs re exemplo declarare. Cùm quandoque per nouum castrum iter haberet, incidit in copiosam iuuenum turbam, inter quos vnus procaci vultu huc atque illuc discurrebat, & quasi ad re arduam extimulabatur. Animaduertens vir sanctus id esse dæmonis ludibrium, iussit illum relicto officio se sequi. Confestim ille demisso vultu, Abbatis vestigia tanquàm ad caudas equorum alligatus, per luctu platearum, cunctis ad eam rem valdè attonitis, sequutus est. Vbi autè extra urbem an semitarum diuerticula ventum est, statim vir Dei; Quisnam, inquit, tu es, & tibi cû illis quid rei erat? Ad què ille; Quis ego sum non te latet, & conatus meos probè nosti. Nuptiæ magna cum pòpa in vico illo celebrantur; & ego eam in curâ incetus eram, vt sponsus ab æmulis suis in cõuiuio caderetur, sicque ira & ebrietate occæcati mutuis se vulneribus conficerent; denique, vt intra urbem seditione concitata, multorum animæ, trucidatis corporibus, in nostras manus peruenirent. Iamque
mihi

nihil persuaserat de parta victoria gaudium ingens
me principi meo allatum: at nunc per te disci-
pulo consilio, vacuus & inanis abscedo. His audi-
tis, vir Dei nequitiam eius execrans, precepit ei in
nomine Domini, ut ad deferta se loca conferreret,
neque deinceps hominibus illuderet. Ad eam ius-
sionem nequam spiritus evanuit, ingenti horro-
re relicto prorsus ut equi vix ullis habenis cohi-
beri possent.

Nocte quadam vir sanctus vidit malignum ad
thori aditum consistere, & fratrum actiones at-
tentè observare, si quid fortè in ijs deprehende-
ret, quod calumniari posset. At vir Dei instantius
pro fratrum suorum salute orare, & singulos sui
officij monere cepit, hostemque tandè indigna-
tione repletum expulit. Mox tamen reuersus, re-
perit iuuenem quèdam inter novitios animo ad
illicita euagantem, imò clandestinam fugam
meditantem. Animaduertens igitur illum suæ
fortis esse, fuscinula apprehensum, in fiscellam
sua coniecit, & celeriter inde se proripuit. Cer-
tens id vir Dei, anxius pro salute illius preces
multiplicauit, sed ille antè auroram vagus & pro-
digus, excusso suavi iugo Christi, sequutus erat
mimicum. Adiunctis autem se hominibus sce-
laris, deditusque latrocinij, non diu post captus
est, & capite plexus miserimè è vita excessit.

Gedricus, vir pietate & eruditione inclytus,
sui Roberto confitèri aures præbere solebat, vi-
dit animam eius niueo candore fulgentem, cum
corpore migraret, angelorum manibus ad ca-
elos de ferri. Corpus verò in terris conditum, mul-
ta admodum miraculis clarum, cuius apud Deum
meriti essent, egregiè declarauit.

VITA

Videt demo-
nem, fratrum
culpas ex-
plorantem.

Apostata
miserè pe-
nit.

Oblitus vi-
ri Dei.